

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
0401 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶ δρ. 10.—Ἐξωτερικῶ
κῶ φρ. χρ. 12.—Ρωσ. ρούβλ. 5.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Θεραπευτήριον τῶν Παρθένων. Ἐπιτολή πρὸς τὴν διευθύνειν, ὑπὸ Μιχ. Γ. Κατῆρ.
- Ἀνὰ τὰς συνοικίας. Μητέρες καὶ τέκνα. Εἰκὼν, ὑπὸ Ἀριστ. Ν. Κυριακοῦ.
- Φερετροποιός, διήγημα Ἀλεξάνδρου Πουσκίν. Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ, ὑπὸ Α. Γ. Κωνσταντινίδου
- Μνημόσυνον εἰς Γεώργιον Κορκιδῆν. Ποίημα Ἀχιλλέως Παράσχου.
- Φιλαδέλφεια. Ἀμερικανικαὶ ἀναμνήσεις, ὑπὸ Γ. Δ. Κ.
- Ἐσθὴν (ἡ τίς πρέπει νὰ ὑπακούηται), μυθιστορία RIDER HAGGARD. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Α. Ἀμπάτη. (Συνέχεια).
- Ἐφημερίδων.
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια.—Ἐξωτερικά.—Ἀρχαιολογία.—Φιλολογία.—Καλλιτεχνία.
- Ἐφημερίδες. Ἀνέκδοτα, περίεργα, ποικίλα.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Κύριε Διευθυντά τῆς Ἑβδομάδος

Τοσαῦτα εἶνε τὰ γνωστά δεινὰ καὶ αἱ δοκιμασίαι, ὑφ' ὧν μαστίζεται ἡ τίλαινα ἀνθρωπότης, ὥστε καὶ μυρίας ἀν εἶχε χεῖρας ἢ πρόθυμος ἀγαθοεργία, πάλιν ἀτυχῶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς θεραπείαν αὐτῶν. Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ ἄλλα ἄγνωστα ἀπὸ τῶν ὁποίων αἱ φωνταὶ ἀκτίνες τοῦ τύπου δέον νὰ ἀποδιώκωσι τὸ ἐπικαθήμενον σκότος, ἵνα ἐφελευσῶσι ἐπ' αὐτῶν ἐν ἀρχῇ μὲν τὴν συμπαθειαν, εἶτα τὸ εὐσπλαγχνον ἐνδιαφέρον, καὶ τέλος ἔστω καὶ πρόχειρόν τινα βοήθειαν τῆς ἀγαθοεργίας· ἐπὶ τοιούτου δὲ τινος ἀγνώστου τοῖς πολλοῖς δεινοῦ, ἔρχομαι νὰ προκαλέσω τὴν ὑμετέραν προσοχὴν καὶ δι' ὑμῶν τὸ συμπαθὲς ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνώστων τῆς Ἑβδομάδος.

Εἶμαι ἀπλοῦς φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ἡ δὲ ἐπιστήμη, ἧς εἶμαι ἀκόμη κατηχούμενος, μοι ἐπιφυλάττει βεβαίως διὰ τὸ μέλλον ἀποκαλύψει πολλὰς ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ σωματικῶν δεινοπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου. Μία ὅμως, γενομένη μοι ἀπὸ τῶν πρώτων βαθμίδων, τοσοῦτον μοι προὔξενος πόνον, ὥστε ἐκπλήττομαι πῶς νὰ μὴ ἀκούσω νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς, ἢ ἂν ἐγένετό ποτε, πῶς νὰ μὴ ἐξευρήθησαν τὰ μέσα τῆς θεραπείας.

Ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει δικαίους καὶ ἀδίκους, οὕτω καὶ αἱ νόσοι προσβάλλουσι πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ φύλου ἀνθρώπους· ἀλλ' οἱ μὲν πλούσιοι νοσηλεύονται κατ' οἶκον ἐν ἀνέσει, οἱ δὲ πτωχοί, οἱ στερούμενοι οἴκου ἰδίου, κομίζονται εἰς τὰ νοσοκομεία, ὅπου ἀντὶ τῶν παρεχομένων ὑπὸ

τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλανθρωπίας μέσων πρὸς θεραπείαν, ἀνταποδίδουσι αὐταῖς τὰ μέσα τῆς μελέτης καὶ τῆς τελεπορωτέρας ἐξασκήσεως.

Μεταξὺ τῶν πτωχῶν ὅμως ὑπάρχουσι καὶ γυναῖκες πτωχαί, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ πτωχαὶ κόραι....

Ὅταν πάσῃ ἢ πενομένη κόρη, ἐν ἐκ τῶν δύο ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ. Ἡ τὴν μακρὰν πάσης βοηθείας καὶ περιθάλψεως καὶ ἀναπαύσεως δεινῶσι τῆς νόσου, ὅπερ κακόν, ἢ, τὴν προσφυγὴν τῆς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπερ τῇ φαίνεται χεῖρον.

Εἶτε ἐνστικτικὸς εἶνε ὁ φόβος τῆς, εἶτε ἐκ φημῶν προέρχεται, αἰτινες ἀόριστοι ἐπληξαν ἄλλοτε τὰς ἀκοάς τῆς, ἡ κόρη προβλέπει ἀφευκτὸν ἐν τῷ νοσοκομείῳ κίνδυνον καὶ προτιμᾷ τὸν ἄλλον τὸν ἀβέβαιον, ὃν φθίνουσα ἐν ἐλπίσει θὰ ὑποστῇ ἐν τῇ κρουεῖ γωνίᾳ, ἐν ἣ ἔτυχε νὰ εἶνε ἐρριμένη. Ὁ δὲ ἀφευκτὸς οὗτος κίνδυνος δὲν εἶνε φαντασιώδης. Εἶνε ἀληθής, βεβαίος· εἶνε φοβερόν τραῦμα κατὰ τῆς αἰδημοσύνης τῆς, τῆς μεγάλης, τῆς μόνης ταύτης δυνάμεως τῆς γυναικός, καὶ πρὸ πάντων τῆς κόρης.

Ὅμολογῶ ὅτι ἡ κόρη ἔχει δίκαιον. Τὸ ὁμολογῶ, μεθ' ὅλην τὴν γνώσιν τῆς φιλανθρωπικοῦ περιθάλψεως, ἧτις παρέχεται ἐν τῷ νοσοκομείῳ εἰς πᾶν ἀτυχὲς πλάσμα· τὸ ὁμολογῶ μεθ' ὅλην τὴν γνώσιν τῆς ἀβρότητας, μεθ' ἧς οἱ φοιτηταὶ συμπεριφερόμεθα πρὸς τὰς πασχούσας παρθένας, ὧν τὰ ὑπὸ τὴν μελέτην ἡμῶν ἀπογυμνούμενα σώματα δὲν παρατηροῦσι πονηροὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπων· ἀλλ' ἀπιθεὶς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἡ πρὸ ἡμῶν γυμνούμενη κόρη οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ψυχρὸν ἀντικείμενον σπουδῆς. Οἱ ἐπικρούοντες αὐτὴν δάκτυλοι ἡμῶν, οὐδὲν ἄλλο θίγουσιν ἢ σάρκα ὑποκρύπτουσαν γνωστὸν ἢ καταζητούμενον νόσημα. Οὐδεμίαν ἀπὸ σκοποῦ καταφέρεται πληγὴ, καὶ ἐν τούτοις ἡ πληγὴ κατηνέχθη.

Εἶτε δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἰδίᾳ τῆς γυναικός, εἶνε ἡ αἰδώς εἶτε ἀδυναμία, εἶτε φύσις, εἶτε ἐξὶς ἐπικτητος, ὑπάρχει καὶ ζῆ αὐτὴ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ καλλύνει, καὶ ἐξωραίζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ ὑπάρχη καὶ θὰ ζῆ μετ' αὐτῶν ἐφ' ὅσον οὗτοι ζῶσι καὶ ὑπάρχουσιν· ἴσως μάλιστα μετὰ τὸν λόγον ἡ αἰδώς εἶνε τὸ μόνον διακρίνον ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ζῶων. Παρὰ τῇ γυναικὶ μάλιστα καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῇ παρθένῳ εἰς ὑπατον οὖσα βαθμὸν ἀνεπτυγμένη, αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη τῶν χαρίτων τῆς, αὐτὴ εἶνε ὁ συνεκτικὸς κρίκος ὄλων τῆς τῶν ἀρετῶν, αὐτὴ ἡ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς ἀγγότητος. Ἀλλοίμονον δὲ ὅταν αὐτὴ, ἡ «πεπρωμένη» κατὰ τὸν Ἡσίοδον, ἀποπτῇ...

Φαντάσθητε ἤδη τὴν αἰδήμονα παρθένον

ἀναγκάζομένην νὰ εἰσελθῇ ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὅπως ἰαθῇ. Φαντάσθητε αὐτὴν, τὴν ρηγύουσαν κραυγὴν ἀλγους, διότι ὁ ἀνεμος ἠνοξέ τὸ παράθυρόν τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξεδύετο, ἢ διότι σκιά τις τῇ ἐφάνη διερχομένη ἐξωθεν, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκετο ἐν ἀτημελήτῳ καταστάσει, ἐξηπλωμένην ἤδη ἐπὶ κλίνης τοῦ νοσοκομείου ἐνῶ ἄνωθεν αὐτῆς δέκα ἢ καὶ εἴκοσι ζεύγη ὀφθαλμῶν ἀναμένουσι ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ στήθος καὶ τὸ σῶμά τῆς. Φαντάσθητε πόσον ἄγριοι καὶ φλογεροὶ καὶ αὐθάδεις τῇ φαίνονται οἱ ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι καὶ διακριτικοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, πόσον παρόμοιοι πρὸς ὄφεις οἱ ψυχροὶ δάκτυλοι, οἵτινες θὰ τὴν ἐγγίσωσι, πόσον ταρασσεται καὶ παθαίνεται καὶ θεωρεῖ ἐαυτὴν κατησχυμένην καὶ προσβεβλημένην, ἐκείνη, ἧτις ἔχει ἀνάγκην ἡρεμίας καὶ γαλήνης ὅπως ἰαθῇ. Φαντάσθητε ποῖαν πάλην ὑφίσταται ἡ αἰδώς τῆς, πόσον ἀγρίως πάλλει ἡ καρδία τῆς, ποῖον πόνον αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τῆς. Φαντάσθητε τέλος πόσον εἶχε δίκαιον φοβουμένη τὸν μέγαν τοῦτον κίνδυνον, πόσον θὰ μετανοῇ, διότι δὲν προετίμησε τὸ ἄγνωστον ἀποτέλεσμα τοῦ νοσηματός τῆς ἀλλαχοῦ, ὅπου δήποτε, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ νοσοκομείου, καὶ εἶπατέ μοι ἂν δὲν εἶχε δίκαιον, ἀφοῦ, μετὰ τοιαύτην πάλην καὶ ἀγωνίαν, οὐδὲ ἡ ἐπιστήμη δύναται νὰ διαγνώσῃ ἀκριβῶς τὴν νόσον τῆς, οὐδὲ ἡ νόσος ἡ ἐσωτερικῶς ἐξερεθιζομένη νὰ κατανικθῇ.

Τὸ συμπέρασμα μου εὐκόλως δύναται νὰ ἐξαγάγῃ πᾶς ἀναγνώστης, ἰδίᾳ δὲ πᾶσα εὐαίσθητος ἀναγνώστρια. Ἡ ἐν τῷ κοινῷ νοσοκομείῳ θεραπεία τῶν πτωχῶν παρθένων, οὐ μόνον ἀποβαίνει δυσεπίτευκτος, ἀλλὰ καὶ διεξάγεται ὑπὸ συνθήκας προξενούσας ἄλγος καὶ εἰς τὰς πασχούσας καὶ ἡμῖν τοῖς ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν παρακολουθοῦσι τὴν ἐκδήλωσιν ἢ τὴν πρόσδον τῶν νοσημάτων. Ἐκτὸς δὲ τούτου αὐταὶ αὐταὶ αἱ συνθήκαι ἀποτρέπουσι τὸ πλείστον μέρος τῆς κατ' ἐξοχὴν αἰδήμονος ταύτης τάξεως, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ νοσοκομείῳ νοσηλείας καὶ περιθάλψεως, θέτουσι δὲ ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς συστηματικῆς ἀνθρωπίνης ἀγαθοεργίας πλείστας εὐθραύστους ὑπάρξεις, καταδεδικασμένας οὕτω εἰς τὴν ταλαιπωρίαν καὶ τὸν θάνατον.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἔρχομαι νὰ συνοδύσω διὰ μιᾶς εὐχῆς, ἣν θὰ ἐτόλμων νὰ ἀποκαλέσω πρότασιν ἰάν ἡ Ἑβδομάς ἀνελάμβανε νὰ υιοθετήσῃ αὐτὴν. Ἡ εὐχὴ μου εἶνε ἡ ἰδρυσις Θεραπευτηρίου παρθένων, ὑπὸ ἰδιον ὀργανισμόν, ἀποτρέποντα τοὺς κινδύνους, οὗς, ἔστω καὶ ἐκ προλήψεως, φοβοῦνται αἱ πάσχουσαι κόραι καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν κυριῶν δυναμένων αὐστηρῶς νὰ ἐφαρμόσωσι αὐτόν. Ἐστω ἐν ἀρχῇ μικρὸν καὶ ταπεινὸν

Τὸ κατωτέρω ποίημα ἐγγράφη ἐπὶ τῆς μνημοσύνης τοῦ ἀποθανόντος ἀρχηγοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπηγγελέθη ἕνεκα ἀσθενείας τοῦ ποιητοῦ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΕΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΟΡΚΙΔΗΝ

Α'

Πάλι μνημόσυνα, σταυροί, λιβάνια καὶ παπάδες.
 Πάλι τοῦ χάρου κόλυβα καὶ νεκρικοῦ λαμπάδες.
 Καὶ πάλι ἄρρωστος, χλωμὸς ὡσάν πεσμένο φύλλο,
 Νεκρὸ νὰ κλάψω ἔρχομαι μὲ κουρασμένο βῆμα,
 Τὸ Γέρο-Καπετάνο μου, τὸν γκαρδιακό μου φίλο
 Καὶ νὰ βαντίσω μὲ ἀνοθεὺς ἀγαπημένο μνήμα.
 Δάφνες ἀπὸ τὰς δάφνες τοῦ 'ς τῆ γῆ τοῦ νὰ σκορπίσω
 Καὶ τὰ πικρά τοῦ κόλυβα νὰ σκύψω νὰ φιλήσω.
 Εἶν' ἡ γιορτὴ τοῦ σήμερα... Καὶ μὴ, καὶ μὴ θαρρεῖτε,
 Πῶς ὁ νεκρὸς σάν ἕωντανὸς τοὺς φίλους τοῦ ξεχνάει
 Τὴν ὥρα ὅπου τὸν Παπᾶ μὲ τ' ἄγια θὰ ἴδῃτε,
 Θάλλῃ νὰ δώσῃ κόλυβα ὁ 'σ' ἐκείνους π' ἀγαπάει.....
 Τῆς Κρήτης ἢ βελανιδιὰ θενὰ στηθῆ' μπροστὰ μας,
 Τὸ κυπαρίσσι τ' ἀψηλὸ, τῆς μάχης τὸ στεφάνι,
 Τὸ Σέλιν' ὀλοζώντανο θ' ἀστράφη 'ς τὴ ματιὰ μας
 Καὶ θὰ γεμίσῃ ἡ ἐκκλῆσιὰ μαρουτὶ καὶ λιβάνι.
 Τοῦ κάκου μέσ' 'ς τὸ μνήμα τοῦ πῶς κοιτεται θαρροῦμε
 Τὴν ἀνδρικὴν τοῦ ὠμορφιά καὶ πάλι θὲ νὰ ἴδοῦμε
 Θὰ ἴδοῦμε τ' ἄσπρα τοῦ μαλλιὰ, τὸ μαῦρό του τὸ φέσι
 Τὴν Κρητικὴν μαχαίρα τοῦ 'ς τὴ δυνατὴ του μέση!
 Θαρρῶ πῶς ἔρχεται αὐτὸς δὲν εἶνε 'ς τ' ἄγιο βῆμα;
 Μοῦ φαίνεται πῶς μέσα ἐκεῖ βαρὺ ἀκούω βῆμα
 Μοῦ φαίνεται πῶς σείνεται τὸ φτερωτὸ τοῦ χέρι...
 Κάμπετε τόπο' ἔρχεται τῆς Κρήτης τὸ ξεφτέρει
 Ὡσάν πλατάνι ἀψηλὸ, σάν τῶν βουνῶν τὰ πεῦκα
 Πότε Κροκίδης φαίνεται καὶ πότε πάλι λούκα...
 Ἀλλὰ δὲν εἶναι μοναχὸς μαζί μ' ἐκείνον μπαίνει
 Καὶ τ' ἀνδρειωμένο Σέλινο καὶ ἄλλοι ἀποθαμμένοι.
 Πῶς μοιάζει ἐκεῖν' ἢ ἀψηλὴ κολώνα μὲ τὸν Κριάρη!
 Χειροπιασμένοι μπαίνουνε ἀετὸς μὲ τὸ λειοντάρι,
 Φτερὸ καὶ χαίτη, ἀστραπὴ μὲ τὸ ἀστροπελέκι
 Θαρρεῖς πῶς πάλι ἔπιασε ἡ Κρήτη τὸ τουφέκι...
 Καλῶς τινε τὴ λεβεντιά, καλῶς τὰ παλλῆκάρια,
 Μὲ τ' ἀσημένια τ' ἄρματα, μὲ τὰ γυμνά φηκάρια.
 Πάλι θὰ τὸ βροντήσετε καὶ εἰσὸ' ἄρματοι μὲνοι;
 Ἡ Κρήτη ἄρματα κρατεῖ καὶ πεθαμμένη ἀκόμα;
 Ἦ ἀνδρειωμένα χέρια τῆς ὁ χάρος δὲν τὰ δένει;
 Δὲν ἠσυχάζει ὁ Κρητικὸς καὶ μέσ' 'ς τῆς γῆς τὸ χῶμα;.....

Ποῦ, φαντασία μάγισσα, μ' ἀποπλανᾷ καὶ σέρνει
 Καὶ τὸν Κορκίδη μου μπροστὰ στὰ δύο μου' μάτια φέρνει;
 Ἄχ, ὄχι' δὲν θὰ ξαναἰδῶ τὴν ὄψη τοῦ νεκροῦ μου
 Ἡ δίψα πῶχῳ νὰ τὸν δῶ ἐπλάνασε τὸ νοῦ μου
 Κοιμᾷτ' ἐκεῖνος μέσ' 'ς τῆ γῆ... κ' ἀνίσως δὲν κοιμᾷται
 Ἀκόμα κ' ἐκεῖ πέρα,
 Ὡς τοῦ Ψηλορείτη τὰ βουνά, 'ς τὸ Σέλινο πλανᾷται
 Καὶ ἀνασαινεῖ Κρητικὸ, τῆς Μάνας τὸν ἀγέρα.
 Κι' ὅταν τ' ὀρνίθι τῆς αὔγης τὸ κράξιμό του ἀρχίζει
 Μὲ δακρυσιμένα βλέφαρα 'ς τὸ μνήμα τοῦ γυρίζει...
 Ἐσὺ, Θεέ, ποῦ θεωρεῖς γῆ, οὐρανὸ καὶ κύμα,

Τὴν ἀδύσσο καὶ τὴν καρδιά ἀπ' τ' ἄγιο Σου δῶμα,
 Ἐσὺ ποῦ βλέπεις κ' εἰς αὐτὸ τί γίνεται τὸ μνήμα
 Καὶ εἶσαι μέσ' 'ς τὸ ὄνειρο καὶ τοῦ νεκροῦ ἀκόμα,
 Ἐσὺ γνωρίζεις μόνο,
 Ἐκείνον τὸν ἀγνώριστο τοῦ ἄλλου κόσμου πόνο,
 Ποῦ ἔχει ὅποιος 'ς τὴ σκλαβιά τὴ μάνα του ἀφήνει...
 Σὺ ξεῖρεις τί αἰσθάνεται 'ς τὴν ὑστερνὴν τοῦ κλίτη,
 Σάν τὴν ἀκοῖν νὰ θρηνηθῇ, νὰ κράξῃ τ' ὄνομά του,
 Χωρὶς ἐκεῖνος νὰ μπόρῃ νὰ πιάσῃ τ' ἄρματά του,
 Τὸ ἔρημο τοῦ τάφου τοῦ ν' ἀφήσῃ προσκεφάλι
 Καὶ γιὰ τὴ Μάνα του, γιὰ Σέ, νεκρὸς νὰ πῶσῃ πάλι.....
 Ἄχ, εἶνε τόσο θλιβερὸ τὰ μνήματα νὰ κλαῖνε
 Αὐτὴ θὰ εἶν' ἡ κόλασις ποῦ οἱ παπάδες λένε!

Β'

Μάτια θολὰ ὅπου στραφῶ τὸ βλέμμα μου κυττάζει
 Ὡ, κλάψετε τὸ δάκρυο 'ς τὰ παλλῆκάρια μοιάζει
 Μὴ ντρέπεσθε μὲ φλογερὴν δροσιὰ νὰ δροσισθῆτε
 Ἐκεῖνο ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά μὴ μέσα τὸ κρατεῖτε,
 Ἄς ζοῦν κἂν εἰς τὰ μάτια μας, εἰς τὴν ἐνθύμωσί μας
 Οἱ δίστυχοι νεκροὶ μας.
 Τὸ δάκρυ ποῦ τὸ μάτι μας σὲ τάφου χῶμα χύνει,
 —Ὅχι τὸ μνήμα— ἡ καρδιά νεκροῦ τὸ καταπίνει.
 Ναί' τὸ δεντροῦ ζῆτε νερὸ καὶ δάκρ' οἱ πεθαμμένοι!
 Τὸ ἐν' ἀνθίζει τὰ κλαδιά, τ' ἄλλο νεκρὸ ἀνασταίνει!
 Κλάψτε, παιδιὰ ἀπ' τὸ Σέλινο, παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη
 Τὸ δάκρυ τὴν Ἀθήνα μας θὰ σμίξῃ μὲ τὴν Κρήτη,
 Γιατὶ ἐγράφηκε αὐτὸ τὸ δάκρυ μὴν ἡμέρα,
 Νὰ σμίξῃ ἀστέρι μ' οὐρανὸ καὶ κόρη μὲ μητέρα!...
 Ναί, κλάψετε κ' ὁ μονογιὸς τῆς Θέτιδος θρηνοῦσε
 Καὶ στάχτη ἀπάνω 'ς τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τοῦ ἐσκορποῦσε...
 Κ' ἐμεῖς, κ' ἐμεῖς ἄς κλάψωμε εἰς τὴν πικρὴν τοῦ σκόλη
 Καὶ ὕπνο εἰς τὸν ἀρχηγὸ ἄς εὐχρηθοῦμε ὅλοι
 Ἀξύνπντο' τῆς Κρήτης τοῦ τῆ γῆ νὰ ἀπομονώσῃ
 Ὁ τάφος τοῦ κουφότερος ἄς γίνῃ ἀπὸ τὴ Δύσι
 Νὰ μὴν ἀκοῖν κἂν νεκρὸς τῆς Μάνας τοῦ τὸ θρηνοῦ
 Φυτέψῃτ' εὐαγγελισμοῦ 'ς τὴν κεφαλὴν τοῦ κρίνου,
 Μὲ ἀγιασμένη μυρωδιά, μ' ἐλπίδα νὰ κοιμᾷται
 Ἀφήστε τον νὰ κοιμηθῇ καὶ μὴ τονὲ ξυπνᾷτε,
 Ὅσο ποῦ νάλλῃ ὁ καιρὸς ν' ἀναστηθῇ ἡ Κρήτη
 Κ' εἰς μὴ νὰ σμίξῃ ἀγκαλιὰ νεράϊδα κ' Ἀμφιτρίτη!

Γ'

Σκύψτε καὶ πάλι κόλυβα τὸ χέρι σας νὰ πάρῃ
 Εἶναι γιὰ μνήμα διδυμοῦ ἐτούτο τὸ σιτάρι
 Ὡς τὸ δίσκο μέσα Κρητικοὶ τὸ ἔχουν ἀπλωμένα
 Καὶ εἶναι κάθε του σπειρὶ καὶ δάκρυό τους ἕνα.
 Ἡ Μάνα τοῦ τὸ Σέλινο, τὰ ἔστειλ' ἐδῶ πέρα
 Γι' αὐτὸν καὶ τ' ἄλλο τῆς παιδί — τὸ ταῖρα του — τὸν Κριάρη
 Κάτω 'ς τὴν Κρήτη πέρνεται ἀετὸς μὲ περιστέρια,
 Ὅμως ἀκόμη πέρνεται λειοντάρι μὲ λειοντάρι

Κι' ἀπ' τὰ σμιγμένα νύχια τοὺς πετιοῦνται τουρκομάχοι,
 Κρητικοπούλας φλογεραῖς ἢ νίκη καὶ ἡ μάχη.....
 Ἡ μάχη, ναί' ἀλλ' ὄχι πλιά κ' ἡ ἀδελφὴ τῆς νύχης
 Ἄχ, τὴν κρατοῦν 'ς τὰ σίδερα πολιτισμένοι λόχοι
 Καὶ ὄχι, ὄχι τὸ σπαθὶ 'ς τ' Ἀγαρνοῦ τὰ χέρια
 — Ἐκεῖνο τὸ κομμάτιασαν τῆς Κρήτης τὰ μαχαίρια —
 Ὅχι Τουρκιά' ταῖς ἀδελφαῖς ταῖς πολυαγαπημέναις,
 Ἄλλοι ταῖς ἔχουν σήμερὰ 'ς τὴν Κρήτη χωρισμέναις
 Ἐκείνοι ὅπου τὸ Σταυρὸ γονατιστοὶ φιλοῦνε
 Κ' εἰς θάλασσα πολιτισμοῦ καὶ ἡλίου κολυμβοῦνε
 Ποῦ δὲν μποροῦν νὰ βλέπουνε μέσ' στὸ κλουβὶ κλεισμένο.
 Πουλάκι σκλαβωμένο
 Ἐχουνε, βλέπετε, λεπτὰ τὰ νεῦρα δὲν μποροῦνε
 Ὅτε πουλὶ μέσ' σὲ κλουβὶ κλεισμένο νὰ τὸ ἴδῃνε...
 Ἄλλο νὰ βλέπουνε λαοὺς 'ς τὰ σίδερα Ἐκείνοι
 Μποροῦν νὰ τὰ σκικῶνουνε γιατί δὲν εἶνε κτήνη...
 Καὶ ἄλλο ζῶα δίστυχα! Μικρὰ παιδάκι' ἄς σφάζουν
 Μήπως κ' ἂν δὲν τὰ σφάζουνε αἰώνια θὰ ζοῦνε;
 Εἰς τοὺς πατέρας τοὺς μπροστὰ παρθένας, ἄς ντροπιάζουν
 Δὲν θενὰ χάσουν τίποτε ἀνίσως φιλιθοῦνε...
 Ἐμπρὸς σὲ δίκην ἄδικο, σὲ φῶς σκοτινιασμένο,
 Ἄς φτύνῃ ὁ Ἀγαρνὸς Σταυρὸ καὶ Σταυρωμένο
 Καὶ ἄς μεθᾷ μὲ τ' ἄγιο ποτῆρι δὲν πειράζει
 Μήπως κρασί καὶ ὁ παπᾶς μέσα σ' αὐτὸ δὲν βάζει;

 Αἶ, ὅσο θέλουνε κ' αὐτοὶ κ' οἱ Τούρκοι ἄς κρατοῦνε
 Τὴν ἀλυσίδα τῆς σκλαβιάς μ' αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα,
 Τοῦ Ψηλορείτη τὰ παιδιὰ γνῶρίζουν νὰ κτυποῦνε
 Πολλάκις φοραῖς τὴν ἕκαμαν σπαθὶ γιὰ τὴν Πατρίδα.

Κτυπαῖε δυνατότερα κ' ἀπὸ αὐτὸ ἐκεῖνη,
 Γιατ' ἔχει μίσος πειδὸ πολλὸ κ' ἀπὸ γυμνὴ λεπίδα
 Ἀγιάτρευτο τὸ κτύπημα 'ς τὰ φυλλοκόρδια δίνει
 Εἶναι ἀνίκητο σπαθὶ σπασμένη ἀλυσίδα...
 Καὶ τὸ λειοντάρι γίνεται ἀκόμη πειδὸ λειοντάρι,
 Τὰ σίδερα ποῦ τὸ κρατοῦν 'ς τὰ δόντια του σάν πάρη!
 Ὅλος ὁ κόσμος 'ς τ' ἄρματα τὸ χέρι του ἂν βάλῃ
 Καὶ ἀντιμετωπίσουν,
 Ἐκείνοι ἀπ' τὴ μὰ μεριὰ κ' ἡ Κρήτη ἀπὸ τὴν ἄλλη,
 Τὴν Κόρη ἀπὸ τὴ Μάνα τῆς ποτὲ δὲν θὰ χωρίσουν!
 Δ'.
 Ἄχ, πικραμένοι κοιτῶνται χωρὶς Σταυρὸ καὶ μνήμα,
 Ἐκείνοι ποῦ ἀφήσανε τὸ φῶς καὶ τὸν ἀγέρα
 Κ' ἔχυσαν τὸ αἷμά τους τὸ ἄγιο σάν κύμα,
 Χωρὶς τὸ μάτι τους νὰ ἰδᾷ ἐλευθερίας ἡμέρα!
 Μὴ πικραμένοι κοιτέεστε, ἀποθαμμένοι Δράκοι
 Τοῦ κάκου δὲν ἀνοίξανε γιὰ τὰ κορμιά σας λάκκοι.
 Ἀγῶφελα δὲν πέσατε 'ς τὴ μάχη σκοτωμένοι
 Ἀνάστασις κ' ἐλευθερία μέσ' ἀπ' τὸ μνήμα βγαίνει!
 Πέσατε σεῖς, ἐπέσανε προτιπτερά σας ἄλλοι
 Καὶ ἄλλοι θενὰ πέσουνε καὶ πέφτουνε καὶ τώρα
 Ἄλλ' ὅμως ἡ Ἀνάστασις θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη
 Μέσ' 'ς τὰ βαθειὰ μεσάνυχτα αἰγῆς ἀρχίζει ὥρα...
 Ναί' εἶν' ἀτέλειωτης ζωῆς ὁ χάρος δακτυλίδι
 Ἐκεῖ ποῦ βγαίνουνε ἴτιας φυτρῶνουν καὶ μυρσίναι,
 Σκύψτε καὶ πάρτε κόλυβα καὶ πάλι τοῦ Κορκίδη
 Ποιδὲς ξέρεῖ, ποιδὲς τὰ ὑστερνὰ τῆς Κρήτης ἂν δὲν εἶνε! ...!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΕΧΘΟΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΙΑ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

Ἡδὴ εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς γῆς τῶν ροδακινῶν, ὡς ἀπεκάλασε τὴν Φιλαδέλφειαν ὁ ποιητὴς Λόγγελλω, ἐνθα μετέβην ἀπὸ Βούρφαλο ἐν διαστήματι δέκα σιδηροδρομικῶν ὥρων.
 Ἡ πόλις τῶν Κουακέρων ἢ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὡς ἀποκαλεῖται, κείται μετὰ τῶν ποταμῶν Δελαγουέρα καὶ Σακίλληλ ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σουηδῶν τὸ 1627.
 Ἡ πόλις καθόλου τυπικὴ καὶ ἀνευ ποικιλίας, οὐδεμίαν προξενεῖ ἐντύπωσιν τῆ περιγητικῆ. Ἐμπεριέχει μέγαν ἀριθμὸν ναῶν, ὧν οὐδεὶς διακρίνεται ἐπὶ ἀρχιτεκτονικῶ ρυθμῶν αἰ ὁδοὶ φαίνονται πάντοτε αἰ αὐταί, αἱ δὲ οἰκίαι εἰσι τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἡ Φιλαδέλφεια ἔχει τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὡς πρὸς τὴν παιδείαν, ἀλλὰ φρονᾷ ὅτι μόνη ἡ Βοστώνη ἔχει τὴ δικαίωμα τοῦτο διότι αὐτὴ ἔθετο τὰ θέμεθλα τῶν Ἀθηνῶν αὐτῆς δι' ὄντως ἀξιολόγου φιλολογικῆς παραγωγῆς καὶ ρητορικῆς λαμπρότητος. Ὅθεν ἡ Φιλαδέλφεια πρέπει νὰ υποχωρῆσῃ, ἀρκουμένη εἰς τὴν ἐπωνυμίαν πόλις τῶν Κουακέρων. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω τὴν Φιλαδέλφειαν μετμηφισμένην· εἶνε ἀρκούντως ἐλευστικὴ διὰ τῆς ἀπλῆς Κουακερικῆς περιβολῆς

τῆς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ὑπερβολικῶς κλασικῶν ἀξιώσεων. Τούναντίον ἡ Βοστώνη διὰ τῆς λαμπρῶν αὐτῆς Πανεπιστημίων τῆς στρατιωτικῆς αὐτῆς φήμης καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, εἶνε ἀξία τῆς φήμης τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.
 Ἄπὸ τῶν συνόρων τοῦ Τρέντον ἀρχεται τὸ ἰδιαιτέρον κλίμα τῆς Τρανσυλβανικῆς γῆς. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Νέας Ἰόρκης εἶνε ἀληθῶς βαρύτερα τῆς ἐν Βοστώνη, ἀλλ' οὐδέτερά αὐτῶν κέκτηται τὴν βαλασαμῶδη ἐκείνην ἐπῆρειαν, ἥτις προέρχεται ἐκ τῶν πεδίων τοῦ Ζίρρο καὶ τῶν ἀγροτικῶν ἰδαφικῶν κωματισμῶν τοῦ Μόντ-Γκόμερη. Ἡ Φιλαδέλφεια εἶνε τὸ κέντρον τῶν Ἀλιγαυεῖων ὀρέων καὶ ἐντάυθα ἤθελον κατοικήσει εἰαν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκαταστηθῶ.
 Ὅποια εὐχάριστος διαμονὴ ἡ πόλις αὐτῆ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢν ἐτι μᾶλλον ἀγαπῶ, διότι μοι ὑπενθυμίζει τὸ πρωτότυπον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τῆς Φιλαδελφείας δηλονότι ἐκείνης; ἥτις διέμεινε ἐν τῇ πίστει σταθερότερον τῶν ἑξ' αὐτῆς ἀδελφῶν καὶ διατελεῖ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην εὐλογημένην.
 Πρῶτον μου μέλημα ἦτο μετὰ τὴν ἀριξίν μου νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν τάφον τοῦ Φραγγλίνου, ὅστις κείται παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ ὡς μοι εἶπον, ἐτέθη ἐκεῖ, ἐν ἀνεγερθῆ μνημεῖον ὀρατὸν τοῖς διαβαίνουσιν.
 Δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀπο σκοποῦ ἡ διήγησις ὀλίγων ἐκ τῶν τοῦ βίου τοῦ ἐξόχου Ἀμερι-

κανοῦ φιλοσόφου. Γεννηθεὶς ἐν τῇ ταπεινότερα κοινωνικῇ σφαίρᾳ, ἀνυψώθη διὰ τῆς φιλοπονιας καὶ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ εἰς τὴν ὑψίστην περιωπῆν, καὶ ὁ πτωχὸς μελανωτῆς τῶν τυπογραφειῶν, ὅστις δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, κατέρριψε τὴν ἀλαζονικὴν κυριαρχίαν τῆς Ἀγγλίας, εὐτυχῆσας νὰ διορισθῆ πρέσβυς τῆς πατρίδος του ἐν μίᾳ τῶν μεγαλειτέρων Εὐρωπαϊκῶν αὐλῶν.
 Ὁ Φραγγλίνος ὑπῆρξε οὐ μόνον ἐκ τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑψηλοτέρων φιλοσόφων. Ὅθεν δικαίως δύναται νὰ καταταχθῆ μετὰ τῶν Γαλιλαίων καὶ Νευτώνων τοῦ Νέου Κόσμου.
 Ἦτο ἀνὴρ πρακτικὸς, ὁ πρῶτος σχηματικῶς βιβλιοθήκη καὶ σχεδὸν ὁ πρῶτος ἐκδοὺς ἐφημερίδα, ὁ πρῶτος συστήσας σῶμα πυρασβεστικῶν καὶ ἰδρύσας πυρασφαλιστικὴν ἐταιρίαν. Ἐνὶ λόγῳ ἐν αὐτῷ ἐπληρώθη τὸ ρητὸν τοῦ Σολομώντος. Καὶ ὄντως ὁ Φραγγλίνος, ὅστις πρὸ τινῶν ἐτῶν ἔβρεχε τὸν ἄρτον αὐτοῦ ἐν τοῖς θολοῖς ὕδασι τοῦ Δελαγουέρα, παρέστη ἐνώπιον πέντε βασιλέων καὶ ἐγενεμάτισε μετὰ τοῦ τῆς Δανιμαρκίας. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς πρὸς κατάρχησιν τῆς σωματεμπορίας ἐταιρείας, καὶ ὁ πρῶτος, ὅστις εἰργάσθη πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς διὰ τῆς μετατροπῆς αὐτῶν εἰς Σωφρονιστήρια. Ὅταν ἐν Παρισίῳ τυχαίως συνηγήθη μετὰ τοῦ Βολταίρου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν παρουσίας τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν τοῦ παρακλῶν αὐτόν, νὰ τὸν εὐλόγησῃ, ὁ Βολ-

ταίρος Θεο τὰς ἰσχύας καὶ τρυφὰς αὐ-

τοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, καὶ εἶπε :

Καὶ οἱ δύο μεγάλοι ἄνδρες ἐνηγκαλιώθη-

σαν ἀλλήλους δακρύνοντες.

Ὁ Φραγγλῖνος ἀπέβιασε τὸ 84ον ἔτος

τῆς ἡλικίας του καθ' ὅλον δὲ τὸν κόσμον με-

τὰς ἀποδόσεις τοῦ δόλου καὶ τοῦ κόσμου με-

τὰς ἀποδόσεις τοῦ δόλου καὶ τοῦ κόσμου με-

τὰς ἀποδόσεις τοῦ δόλου καὶ τοῦ κόσμου με-

τὰς ἀποδόσεις τοῦ δόλου καὶ τοῦ κόσμου με-

τὸ εὐαίριον τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερί-

δων μετὰ τῶν ὀλίγων καὶ γλιχώρων ἑκατον-

τὰ δὲ ἐπισημονικῶν ἐρωτος, ὡς ὄδηγος τὸν

Χιμπάζη καὶ τὸν Γορίλλον ἔχοντες.

Ὁ Φραγγλῖνος ἀπέβιασε τὸ 84ον ἔτος

τὸ εὐαίριον τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερί-

ὕπὸ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ παντὸς φιλελευ-

θέρου ἀνδρὸς ὡς ἱερὸς βωμὸς ἐλευθερίας

Ὁπόσον ἐνδοξὸς ἡ ἡμέρα ἐκείνη!

Ὁπόσον ἐνδοξὸς ἡ ἡμέρα ἐκείνη!

Ὁπόσον ἐνδοξὸς ἡ ἡμέρα ἐκείνη!

Ὁπόσον ἐνδοξὸς ἡ ἡμέρα ἐκείνη!

του, ἢς ὁμοιάζει οὐκ ὀλίγον τὴν εἰκόνα.

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

ταυτότητά της ἡ Ἄισα, δὲν ὠμίλει ἐλευθε-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

μους, ἵνα λάβωμεν ὀλίγην τροφήν διότι εἶχε

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Καὶ τῆς Ἀμερικανῶν βέλλουτο φανῶν κρητῶν ἐλευθερίας. ("Ἐπειτα τὸ 18^ο Μέρος) F. A. K. RIDER HAGGARD ΕΚΕΙΝΗ (ἦτις πρόβει νὰ ἀπακούηται) μυθιστορία (ἐυενχίαια)

Ὁ Βασιλεὺς ἐλάθητο ἐν τῷ θαλάμῳ, ὃν

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Ὁ Λέων προσέκλινε καὶ κατόπιν τὴν ἡ-

Π. Ἄρταν. Ἀκατάλληλον. — Δ. Π. Β. Πολὺ μεγάλη σιγήρα θὰ καπνίζετε διὰ τὴν ἡμπορεῖτα νὰ βλέπετε: τὸ κῆμα τοῦ καπνοῦ ἤρεμα ἀνυψούμενον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Κόψατε τὸν καπνόν, ἢ τοῦλάχιστον... τὴν ποιήσιν. — Φίγαρὼ τὸ ψευδωνυμὸν σας ἔχει ἀξιώσεις ἅς δὲν ἰκανοποιεῖ ποσῶς τὸ ἔργον σας. θὰ σᾶς ἐλέγομεν νὰ ἀλλάξητε τὸ ψευδωνυμὸν ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ ἀλλάξητε... τὸ ἔργον. — Μ. Π. Ι., Ἄρ. Θεοδ. καὶ Βασ. Δ. Κ)πολιν ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Κα Στ. καὶ ὁ Μωῦσῆς Μένδελσον ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ υἱὸς του Μένδελσον Βαρθόλδους ὁ μουσικός, ἦσαν ἀμφότεροι Ἰσραηλίται.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Στοά. Σύγγραμμα περιοδικὸν τοῦ ἐν Ἀθήναις βρονύμου Συλλόγου. Ἔτος Α'. Τεύχ. Α'.
Ἡ Ρουμανία καὶ τὸ ἐν Γιουργίβω συνέδριον διάλειξι γενομένη ἐν τῇ («Ἐταιρεία τῶν φίλων τοῦ Λαοῦ»), ὑπὸ Κ. Ν. Ράδου.

Νεοελληνικὴ βιβλιοθήκη, μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα. Ἐκδότης Γεώργιος Α. Σαρδῆς. Ἔτος Α'. Τεύχος Α'.

Ἀγγέλλονται

Βοικακίου ἢ Δεκαήμερος Μετάφρασις Ἀλεξάνδρου Λυγηράκη. Ἐκδότης Γεώργιος Φέξης.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φύλλου εἰσηγάγομεν ἐν τῇ Ἑβδομάδι καινοφανὲς σύστημα ἀγγελιῶν, τοῦ ὁποίου παρακαλοῦμεν τὰς συναδέλφους ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ νὰ ἀφίσωσιν ἡμῖν τὴν ἐκμετάλλευσιν.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἐπιτυχάνον ἔσεται πολλαχῶς τοῖς φιλιαναγνώσταις καὶ φιλοβίβλοις ὠφέλιμον.

Πάντες ἔχομεν βιβλία διπλᾶ ἢ ἄχρηστα ἡμῖν καὶ ἐπιθυμοῦμεν ἄλλα χρειώδη. Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἄλλοι θεωροῦντες χρήσιμα τὰ εἰς ἡμᾶς ἄχρηστα. Ποῦ νὰ γνωρίζομεν ὅμως ποῖος ἔχει ἐκεῖνα, ἅτινα ἐπιθυμοῦμεν; Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζῃ ἐκεῖνος, ὅτι ἂν μᾶς ἐδίδοι τὸ εἰς αὐτὸν ἄχρηστον θὰ τῷ ἐδίδομεν εὐχαρίστως τὸ εἰς αὐτὸν χρήσιμον;

Τὴν συνεννόησιν ταύτην ἀναλαμβάνει νὰ διεξαγάγῃ ἡ Ἑβδομάς δι' ἰδίας στήλης ἀγγελιῶν, ὧν ἐκάστη, ἐκ δύο μόνον γραμμῶν, θὰ δηλοῖ τὸ προσφερόμενον βιβλίον καὶ τὸ ζητούμενον λ. χ.:

Δίδω «Ἱστορίαν Παπαρρηγοπούλου» ἀντὶ «Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ» Ραγκαβῆ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἀνταλλασσόμενα βιβλία δεόν νὰ εἶνε ἢ καινούργη ἢ ἐν καλῇ καταστάσει. Πιθανὸν δὲ νὰ εἶνε καὶ δεδεμένα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διὰ τοῦ ψηφίου Κ σημειοῦνται τὰ καινούργη, διὰ τοῦ Δ δὲ τὰ δεδεμένα:

Δίδω Ἱστορίαν Παπαρρηγοπούλου Κ ἢ Δ ἢ Κ. Δ ἀντὶ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ Ραγκαβῆ.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἑβδομάδος εἰδικὸς ὑπάλληλος ἐγγράφει τὰς ἀγγελίας ὑπὸ αὐξήοντα ἀριθμὸν ἀ ν τ ἰ λ ε π τ ῶ ν 25 ἐ κ ἄ σ τ η ν. Αἱ νέαι ἀγγελίαι ἐκάστου φύλλου δὲν ἀκυροῦσι τὰς τῶν προηγουμένων. Ἐκάστοτε ὅμως θὰ δημοσιεύωνται οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀγγελιῶν αἵτινες ἐξετελέσθησαν.

Διὰ τοῦ συστήματος τούτου οὐ μόνον θὰ δύναται πᾶς τις νὰ ἀντικαθιστᾷ τὰ ἐκ τύχης ἢ ἐκ δωρεᾶς ἢ ἐξ ἀγγορείας περιελθόντα εἰς κτήσιν του ἄχρηστα βιβλία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα τὰ χρησιμεύσαντα ἅπαξ νὰ ἀνταλλάσῃ διὰ νέων καὶ ὀλίγων κατ' ὀλίγον ν' ἀνανεοῖ τὴν βιβλιοθήκην του.

1 Δίδω Πατριακὴν Βιβλιοθήκην Σακελιῶνος Κ ἀντὶ Ἑλλήν. Λεξικοῦ Γιάνναρη ἢ δραχμῶν 15

4 Δίδω Ἡρόδοτου Τεμάχεια Γαλάνη Κ. ἀντὶ τῶν Κρητικῶν Γάμων τοῦ Ζαμπέλιου.

7 Δίδω τὴν partition τοῦ **Ballo in Maschera** δι' οἰανδήποτε τοῦ Μόζαρτ.

10 Δίδω Μικρὸν Γαλλ. Λεξικὸν Bescherelle ἀντὶ Μεκρ. Γαλλ. Λεξικοῦ Larousse.

13 Δίδω Οἰκονομολ. Ἐγχειρίδιον Garnier Μεταφρ. Ζάππα Κ. ἀντὶ Ἱστορίας Πατρῶν Θεμοπούλου.

16 Δίδω κῦπριδα Φραγκοῦδη ἀντὶ Ψυχώσεων Ἀποστολίδου.

19 Δίδω Ἀθήνας τοῦ Horzberg Κ. Μετάφρ. Ἀδούτου ἀντὶ Παύσης Ἰωάννας Ροῖδου.

22 Δίδω **La Fornarine** Κ. Α. τοῦ Ch. Joliet ἀντὶ τῆς Σαφφὸς τοῦ Richépin.

25 Δίδω **Revue des Journaux et des Livres** 1887 ἢ 8 ἢ 9/90 ἀντὶ Ὀμηρ. Λεξ. Πανταζίδου.

2 Δίδω **Erachtlo Efesio** τοῦ Soulier Κ ἀντὶ τῶν Ποιημάτων Ἀγγ. Παράσχου.

5 Δίδω Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον Ἀσωπίου 1885 ἢ 6 ἀντὶ ἰδίου τοῦ 1882.

8 Δίδω Στρατιωτικὴν Γεωγραφίαν Κοκκίδου Κ. ἀντὶ Δημωδῶν παροιμιῶν Βενζέλου.

11 Δίδω Βόσπορον ἐν Βορυσθένης Δ ἔ.δ.σ.ς 1810 ἀντὶ Ἀρχαιολ. Λεξικοῦ Ραγκαβῆ.

14 Δίδω Δικαστ. Νόμων Φλογαίτου τόμ. 4ον Κ. ἀντὶ Ἑλλ. Ἱστορίας Γρηγορέου.

17 Δίδω Βάσαγον τῶν περὶ Ἑλλ. προφορᾶς Ἐρασμικῶν ἀποδείξεων τοῦ Θ. Παπαδημητράκοπούλου Κ. ἀντὶ ὁρ. 10.

20 Δίδω Ἑλλ. Γραμματολογίαν Εὐσταθοπούλου ἀντὶ τῆς τοῦ κ. Γαλάνη.

23 Δίδω **Etude Economique de la Grèce** τοῦ Leconte ἀντὶ Ἐρωτοκρίτου. Ἐκδ. Βενετίας.

26 Δίδω Ψυχώσεις Ἀποστολίδου Κ. ἀντὶ Μελέτης περὶ χρωστικῆς Α. Γ. Ἀντωνοπούλου.

3 Δίδω Ζωολογίαν Μηλιαράκη Κ ἀντὶ τῶν Ἀθλιῶν τοῦ Οὐγκῶ ἢ τοῦ Μοντεχρίστου.

6 Δίδω Ἐρμ. Ψαλμῶν Δαυὶδ Μακράκη τόμ. 1, 2, 3, Κ. ἀντὶ Λεξικοῦ Γιάνναρη.

9 Δίδω Στοιχεῖα Χημείας Κονδύλη Κ. Α. ἀντὶ τοῦ μεθιστορήματος ὁ κύριος ὑπουργός.

12 Δίδω Μονομαχητικὴν Χρυσοχοῦδου Κ. ἀντὶ Ἡμερολογίου Ἰσάκου 1890.

15 Δίδω Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως 1833—1864 ἐκ δύο τετρ. τόμ. Κ. Α. ἀντὶ Λεξ. Ἑλλ. Γαλ. Σχ. ἢ Λεβαδέως.

18 Δίδω Ἐκλογικὸν Κώδικα Λυκούδη Κ. Α. ἀντὶ Περὶ Μονῆς Λαφίτου Γ. Λαμπάκη.

21 Δίδω Ἐμπορον Βενετίας Μεταφρ. Βικέλα ἀντὶ Ἀρλέτου. Καλὴ ἔκδοσις Κορομηλά.

24 Δίδω 2 τόμους **Annales Politiques et Litter.** 1891. ἀντὶ Ἑλλ. Μυθολογίας μεταφρ. Καράλη.

27 Δίδω ὁρ. 300 ἀντὶ Λεξικοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Larousse, μετὰ τῶν παραρτημάτων.

Αἱ ἀγγελίαι ὑπ' ἀριθ. 3, 4, 8, 9, 10 καὶ 13 ἐκτελεσθεῖσαι ἀκυροῦνται.